

[Justitsministeren.]

samme som i den gældende lov med enkelte sproglige tilpasninger. Der foreslås derimod i § 3, stk. 2, og § 4 en væsentlig udvidelse af ægtefællens og samleverens mulighed for at få foretaget sterilisation. Opfylder en af parterne betingelserne, kan dennes ægtefælle eller samlever uden yderligere vilkår få tilladelse til sterilisation.

Der er grund til at minde om, at der i alle tilfælde, hvor ansøgeren er under 25 år, ved afgørelsen skal lægges vægt på, om de forhold, der begrundet sterilisationen, kan antages at være af varig karakter, og om der er rimelig udsigt til, at forebyggelse af svangerskab kan opnås på anden måde.

Efter den gældende lov kræves det, at anmodning om sterilisation af personer, der enten er ude af stand til at forstå indgrebets betydning, eller fra hvem det på grund af deres psykiske tilstand er betænkeligt at modtage anmodningen, skal fremsættes, henholdsvis tiltrædes, af en værge. Dette krav opretholdes i § 6, stk. 2, og § 7, ligesom indgrebet for disse personers vedkommende kun skal kunne foretages efter tilladelse fra samrådet, selv om de pågældende er fyldt 25 år.

Samrådets afgørelser skal efter § 5, stk. 2, kunne indbringes for det ankenævn, der er oprettet i henhold til svangerskabsafbrydelsesloven, i stedet for som efter den gældende lov for justitsministeriet. Denne ændring er begrundet i, at der i en betydelig del af sterilisationssagerne samtidig søges om svangerskabsafbrydelse, og at ankenævnet har erhvervet en betydelig sagkundskab på dette område.

Endelig foreslås det i § 11, at udgifterne ved sterilisation der hidtil har været afholdt af statskassen, nu som ved svangerskabsafbrydelse skal afholdes efter reglerne om almindelig sygebehandling.

Reglerne om kastration er i forslaget skilt ud som et særligt kapitel 5, men der er kun foretaget enkelte mindre væsentlige ændringer i forhold til den gældende lov.

Det har været regeringens ønske, at dette lovforslag skulle fremsættes snarest muligt efter fremsættelsen af lovforslaget om svangerskabsafbrydelse. Det har derfor ikke været muligt på forhånd at indhente udtalelser fra de interesserede myndigheder og organisationer. Justitsministeriet har imidlertid

i dag anmodet indenrigsministeriet, socialministeriet, retslægerrådet og ankenævnet vedrørende svangerskabsafbrydelse om en udtalelse. Så snart udtalelserne foreligger, vil de blive fremsendt til det folketingsudvalg, som skal behandle lovforslaget.

Med disse ord skal jeg hermed anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Gerda Møller* til forsvarsministeren:

„Vil ministeren overveje at hjælpe førtidspensionssøgende officerer i deres bestræbelser på at uddanne sig til andet erhverv ved over for alle tjenestesteder at understøtte betydningen af rimelig smidighed i tjenestestuedøvelsen?“

(Spm. nr. 65).

Gerda Møller: Hvis en officer ønsker at følge ministerens henstilling om at søge førtidspensionering og så vil gå i gang med en uddannelse med henblik på at overgå til et andet erhverv, kan han komme i visse vanskeligheder på grund af sin tjeneste. Derfor ville jeg mene, det var en væsentlig støtte, om ministeren over for de enkelte tjenestesteder ville understøtte betydningen af, at man ved tilrettelæggelsen af tjenesten i rimeligst muligt omfang forsøger at tilgodese eventuelt opstående ønsker med hensyn til mulighed for at følge den nødvendige undervisning. Derfor har jeg stillet mit spørgsmål.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Jeg kan svare bekræftende på det stillede spørgsmål.

Spørgsmålet om støtte til officerer, der ønsker omskoling til andet erhverv, blev taget op i forsvarsministeriet i 1968, hvor der på grund af den såkaldte majorpukkel blev åbnet mulighed for førtidspensionering for visse officerskategorier. Man nedsatte dengang en arbejdsgruppe, der fik til opgave at undersøge mulighederne for gennem særlig tjenestetilrettelæggelse at lette overgangen til civilt erhverv. Jeg kan sige, at arbejdsgruppen bl. a. har undersøgt mulig-